

Arrest

nr. 61 030 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2010.

1.3. Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 16 april 1984 in de wijk Rege Shamad Khan van de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. U ging niet naar school maar kreeg thuis les van een privéleraar in het Engels en Punjabi. U baatte samen met uw vader een stoffenwinkel uit in Kuchi Morgh. U trouwde met K.(...) R.(...) (O.V. 6.511.519) op 20 dalwa 1388 (Afghaanse kalender, 9 februari 2010). U ontvluchtte samen met uw echtgenote Afghanistan omdat u tweemaal gearresteerd werd door de overheid en omdat uw burens aandrongen op uw bekering tot de islam. U vertrok op 10 mizan 1388 (2 oktober 2009) en kwam op 19/10/2009 in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie taskara's, een militair boekje, een eigendomsakte en enkele medische documenten neer.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Zo blijkt uw kennis van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Jalalabad onvoldoende om geloof te hechten aan uw bewering dat u steeds van deze gemeenschap deel heeft uitgemaakt.

Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat u en uw vrouw tegengestelde verklaringen afleggen over de mogelijkheid tot onderwijs voor de kinderen van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Jalalabad. Waar u meent dat er sinds anderhalf tot twee jaar lessen werden gegeven in de dharamsal gelooft uw vrouw dat de school voor Hindoes en Sikhs in Jalalabad reeds lang geleden sloot (CGVS p.4; CGVS R.(...) K.(...) p.4). Gezien het belang van deze basisvoorziening voor uw gemeenschap is het zeer opvallend dat u en uw echtgenote er geen eensluidend zicht op hebben. Ook meent u geheel verkeerd dat de Hindoes en Sikhs nooit voedselhulp ontvingen (CGVS p.12). In werkelijkheid werden in uw provincie in 2008 ongeveer 280 Hindoes en Sikh families van voedselhulp voorzien. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, mag verbazen.

Verder zijn de nationale Hindoe en Sikh vertegenwoordigers u evenmin bekend. Zo gelooft u dat er Hindoes en Sikhs zetelen in het parlement maar weet u niet wie zij zijn. Dit is opmerkelijk voor iemand die zegt lid te zijn van deze kleine gemeenschap. Van Anarkali Honaryar heeft u wel al gehoord maar uw kennis over deze vooraanstaande figuur van de Afghaanse Sikhs reikt niet veel verder dan de stelling dat zij de Hindoes en Sikhs vertegenwoordigt. Of zij dan een parlamentszetel inneemt, weet u niet te vertellen (CGVS p.10). Aangezien de Hindoes en Sikhs een heel kleine religieuze minderheid vormen in Afghanistan is het opmerkelijk dat u geen duidelijk beeld heeft van hun vertegenwoordiging op het nationaal niveau.

Als uw echtgenote wordt gevraagd waar in Afghanistan er nog Hindoes en Sikhs wonen, somt ze haast alle districten van Nangarhar op. Dat uw echtgenote meent dat er in al vernoemde districten Hindoes en Sikhs wonen, is erg verwonderlijk daar deze groepen in werkelijkheid geconcentreerd samenwonen in uw stad, de provinciale hoofdplaats Jalalabad. Of er ook Hindoe- en Sikhgemeenschappen elders in Afghanistan zijn kan uw vrouw dan weer niet vertellen (CGVS R.(...) K.(...) p.4). Het valt niet in te denken dat uw vrouw steeds in de Hindoe- en Sikhgemeenschap van Jalalabad zou hebben gewoond zonder enig idee te hebben van het bestaan van andere gemeenschappen in Afghanistan.

Verder weet u ook niet aan te geven waarom uw familie ondanks de moeilijke levensomstandigheden voor Hindoes en Sikhs de laatste decennia in Afghanistan bleef wonen. Aangezien het overgrote deel van uw gemeenschap Afghanistan reeds jaren geleden verliet, kan er van u verwacht worden dat u als volwassen man op een duidelijke manier kan weergeven welke overwegingen er binnen uw familie werden gemaakt inzake uw verblijf in Afghanistan (CGVS p.11-12). Waarom uw familie in tegenstelling tot de overgrote meerderheid van de Afghaanse Hindoes en Sikhs het besluit heeft genomen om wél in Afghanistan te blijven, kan u in het geheel niet toelichten.

Bovenstaande onderwerpen sluiten dermate nauw aan bij de levensomstandigheden van een kleine gemeenschap als de Hindoes en Sikhs in Jalalabad dat de povere kennis van u en uw echtgenote hierover uw beweerd verblijf in Jalalabad aanzienlijk ondermijnt.

Daarnaast blijkt ook uw kennis van de situatie in de stad Jalalabad aanzienlijke lacunes te vertonen. Zo bent u er niet van op de hoogte wie de macht over Jalalabad had direct na de val van de Taliban. Als u geconfronteerd wordt met de naam van Hazrat Ali, de krijgsheer die uw stad destijds in handen had, identificeert u hem als "een of andere commandant" (CGVS p.7,9). Het zou kunnen verwacht worden dat u over deze in uw regio uitermate machtige persoon ietwat meer informatie kan aanbrengen.

Ook blijkt zowel de kennis van u en uw vrouw over de moedjaheddin erg beperkt. Terwijl u geen enkele moedjaheddinpartij blijkt te kennen, hetgeen zeer bevreemdend is voor iemand die stelt in Afghanistan woonachtig te zijn geweest, is ook de kennis van uw vrouw over de moedjaheddin zo goed als onbestaande. Dat de Taliban het regime van de moedjaheddin in Jalalabad opvolgde is uw echtgenote eveneens onbekend, hetgeen eveneens zeer eigenaardig is indien ze werkelijk in Afghanistan zou hebben gewoond (CGVS p.10; CGVS R.(...) K.(...) p.4). Dat u en uw vrouw deze zeer elementaire kennis over de opeenvolgende machthebbers ontberen, schaadt ernstig het geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan. De verschillende regimes beïnvloedden immers in grote mate de levensomstandigheden van uw kleine religieuze gemeenschap zodat een zeker besef van deze regimes tot uw basiskennis zou moeten behoren.

Voorts kan u ook door uw kennis van de protesten die Jalalabad de jaren na het Talibanbewind kenmerkten niet overtuigen van uw verblijf in deze stad. U meldt dat er een of twee keer protesten waren tegen de Amerikanen, maar u kan allermist een duidelijk beeld schetsen van de oorzaken en verloop van deze protesten. Als er specifiek doorgevraagd wordt naar rellen met dodelijke slachtoffers en een aanval op het Pakistaanse consulaat, blijft u dermate vaag en algemeen dat er moet besloten worden dat u niet op de hoogte bent van deze dagenlange hevige rellen die Jalalabad in 2005 teisterden (CGVS p.9-10). Ook is het opvallend dat u geen weet heeft van betogingen in de stad Jalalabad die niet tegen de Amerikanen gericht waren (CGVS p.10). Aanslagen op Talashi Chawk, een plein dichtbij uw winkel, herinnert u zich niet (CGVS p.2,12). Ook dit is hoogst opmerkelijk: er gebeurden recent immers meerdere aanslagen op dit plein. Een inwoner en winkelier van een stad als Jalalabad kan deze bomaanslagen en de regelmatige, vaak gewelddadige, demonstraties niet zijn ontgaan. Van de burgemeester van Jalalabad, Naim Stanazai, heeft u nog nooit gehoord en gevraagd naar scholen in uw wijk kan u er niet een noemen, terwijl er zich vier in uw wijk bevinden (CGVS p.7-8,9).

Verder moet er ook op de beperkte voeling van uw echtgenote met de stad waar ze steeds gewoond zou hebben gewezen worden. Op de vraag naar de belangrijke personen in Jalalabad waarvan ze gehoord heeft kan ze er slechts een noemen, die ze nog aanvult met de eigenaardige reeks: Hamid Karzai, Rabbani, Mullah Omar, Moedjaheddin en Taliban (CGVS R.(...) K.(...) p.4). Zelfs indien uw vrouw slechts zelden het huis verliet moet ze enkele namen van prominenten van haar stad hebben opgevangen. Dat u en uw echtgenote beweren steeds in Jalalabad te hebben gewoond, roept gezien bovenstaande opmerkingen vele vragen op.

Verder is ook uw kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan onvoldoende om voor uw verblijf aldaar te spreken. Zo bent u als handelaar eigenaardig genoeg zeer slecht geïnformeerd over de geldende prijzen voor levensmiddelen in uw stad. Zowel de prijs van aardappelen als plantaardige olie schatte u dubbel zo hoog in als ze in werkelijkheid zijn (CGVS p.6-7). Ook is het verwonderlijk dat u beweert dat u taksen betaalde, maar u er dan weer geen idee van heeft aan wie u die betaalde (CGVS p.6). Uw echtgenote heeft er dan weer geen idee van wat men zoal met 2 Afghani kan kopen (CGVS R.(...) K.(...) p.5). Zelfs indien uw vrouw niet verantwoordelijk was voor de boodschappen, kan een zekere besef van de waarde van het geld verwacht worden.

Op de talenkennis van uw vrouw dient ook gewezen. Ze legde het gehoor af in het Punjabi en verklaarde slechts een beetje kennis van beide Afghaanse landstalen te hebben (CGVS R.(...) K.(...) p.3). Dit is opmerkelijk voor iemand die zegt haar leven lang in Afghanistan te hebben gewoond.

Tevens is het opvallend dat als u gevraagd wordt naar natuurrampen u de sterke aardbeving van twee tot tweeënhalve jaar voor uw beweerde vertrek vermeldt (CGVS p.8). De sterke aardbeving die slechts enkele maanden voor uw vertrek in april 2009 gebeurde, is u blijkbaar ontgaan. Evenzo is het merkwaardig dat u denkt dat de laatste Afghaanse verkiezingen een maand of twee maanden na uw vertrek uit Jalalabad plaatsvonden en dat de verkiezingen daarvoor in 85 of 86 (ca 2006, 2007) gebeurden (CGVS p.6). Dat het u als handelaar in de provinciale hoofdstad niet zou zijn opgevallen dat de zeer bewogen (eerste ronde van de) laatste presidentverkiezingen in feite slechts anderhalve maand voor uw vertrek plaatsvonden ondermijnt andermaal uw beweerde verblijf in Jalalabad.

Tenslotte kon de informatie die u met betrekking tot uw reisweg wist te geven allermist overtuigen. Zo kent u de bestemmingen van de door u genomen vliegtuigen niet (CGVS p.6). Nochtans vertrok het eerste vliegtuig vanuit Pakistan, zo zegt u, en blijken zowel u als uw echtgenote het Punjabi te beheersen en kan u eveneens Engels (CGVS p.2,6 CGVS R.(...) K.(...) p.3). Eveneens eigenaardig moet uw uitspraak genoemd worden dat u met uw paspoort van twaalf à dertien jaar oud naar België kwam. (CGVS p.4-5). Het is niet alleen opmerkelijk dat een paspoort van die ouderdom nog steeds geldig zou zijn geweest, ook is het vooral eigenaardig dat het paspoort waarmee u in 2009 naar België kwam onder het Talibanregime zou zijn uitgegeven, toen u dertien of veertien jaar oud was (CGVS p.2). Dit is weinig aannemelijk. Dat u geen geloofwaardige verklaringen weet af te leggen over de door u genomen reisweg en de documenten waarmee u reisde, doet ernstig twifelen aan de door u gevolgde route en meer bepaald aan uw vertrekpunt.

Hoewel u mogelijks ooit in Jalalabad woonachtig was, moet er worden besloten dat u en uw echtgenote reeds zeer lang geleden deze regio hebben verlaten. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

Omwille van voorgaande redenen kan u evenmin het statuut van subsidiair beschermde worden toegekend. Er moet worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De twijfels omtrent het geloof dat er aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan moet gehecht worden, worden door de neergelegde documenten allermindst weggenomen. Integendeel, u legt op de in België opgemaakte medische documenten na geen enkel stuk neer dat minder dan twintig jaar geleden opgemaakt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2^e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker onder andere aan dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast is tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten en citeert hij uit internationale rapporten van UNHCR, United States Department of State en United Kingdom Home Office. Verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast en op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid besluiten is dan ook onredelijk en onrechtmatig, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hoogstens twijfel had kunnen weerhouden worden en in dit geval het voordeel van de twijfel kan en moet toegekend worden. Tot slot betoogt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat, "zelfs indien het waar zou zijn dat hij en zijn familie niet recent in Jalalabad verbleven, het recent verblijf geen reden is om hen het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen". Volgens verzoeker valt uit de bestreden beslissing niet op te maken hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat in zijn hoofde geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: enkele bladzijden van de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*" van januari 1992; enkele bladzijden uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Asylum-seekers From Afghanistan*" van 17 december 2010; het "*2010 Report on International Religious Freedom - Afghanistan*" van 17 november 2010; een "*Country of Origin Information (COI) Report. Afghanistan*" van "Home Office UK Border Agency" van 5 november 2010 en enkele bladzijden uit UNHCR "*Note on Burden and standard of Proof in Refugee Claims*" van 16 december 1998.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.4. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker

uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 januari 2011 op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Jalalabad, Afghanistan geen geloof kan worden gehecht zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij er beweert te hebben gekend. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn kennis van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Jalalabad onvoldoende is om geloof te hechten aan zijn bewering dat hij steeds van deze gemeenschap deel heeft uitgemaakt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) ook zijn kennis van de situatie in de stad Jalalabad aanzienlijke lacunes blijkt te vertonen, (iii) zijn kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan onvoldoende is om voor zijn verblijf aldaar te spreken, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iv) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg en de documenten waarmee hij reisde en (v) hij, behoudens de in België opgemaakte medische documenten, geen enkel stuk neerlegt dat minder dan twintig jaar geleden opgemaakt werd en hij dus geen enkel begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn verklaarde verblijf en herkomst uit Afghanistan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op grond van deze vaststellingen dat verzoeker, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn nood aan internationale bescherming.

2.7.1. Aangaande zijn ontoereikende kennis met betrekking tot de Sikh- en Hindoe-gemeenschap in Jalalabad, betwist verzoeker vooreerst dat hij en zijn echtgenote elkaar hebben tegengesproken wat betreft de mogelijkheid voor kinderen om onderwijs te volgen. Hij verduidelijkt hierbij dat een Dharamsal geen school is maar een religieuze plaats waar de kinderen onderwijs konden krijgen omdat de scholen gesloten waren. Wat betreft de voedselhulp die Sikh en Hindoes ontvingen, wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk weet dat bepaalde gezinnen voedselhulp kregen. Voorts ontkent verzoeker dat hij niet weet wie Anarkali Honaryar is. Hij wijst erop dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij haar kent, dat hij weet dat zij een Hindoe advocate is en in het parlement zetelt. Toen hem gevraagd werd wat zij exact doet, heeft hij eerlijk geantwoord dat hij niet weet wat de exacte inhoud van haar werk is, aldus verzoeker. Volgens hem is het duidelijk dat de tolk de vraag op een andere manier heeft vertaald dan ze gesteld werd. Tot slot benadrukt verzoeker dat zijn echtgenote wel degelijk kon vertellen in welke districten er nog andere Hindoes wonen. Hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig voorbij gaat aan de talrijke informatie die hij wel heeft kunnen geven over zijn gemeenschap en meent dat het onredelijk is om hem de aangehaalde onduidelijkheden, die volgens hem in voorliggend verzoekschrift worden verduidelijkt, te verwijten.

Verzoeker overtuigt geenszins. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker verklaarde dat de kinderen naar de Dharamsal gaan om er lessen te volgen (gehoor CGVS, p. 4), terwijl zijn echtgenote beweerde dat er sinds lang geen school meer is in Jalalabad (gehoor CGVS echtgenote, p. 4). Ongeacht de plaats waar er lessen worden gegeven, feit blijft dat verzoeker en zijn echtgenote ongerijmde verklaringen afleggen omtrent de mogelijkheid voor kinderen van de Hindoe- en Sikhgemeenschap om onderwijs te volgen in Jalalabad.

Wat de voedselhulp betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zonder meer zijn verklaringen aanpast aan de bevindingen weergegeven in de bestreden beslissing en hiermee zijn eerdere verklaringen tegensprekt. Dit is geen dienstig verweer. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat

verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of Hindoes of Sikhs in Nangarhar ooit voedselhulp kregen, uitdrukkelijk ontkennend antwoordde (gehoor CGVS, p. 12).

Aangaande de vastgestelde onwetendheid betreffende Anarkali Honaryar blijft verzoeker steken in het louter ontkennen van de motivering van de bestreden beslissing en het uiten van blote beweringen die geen grondslag vinden in het administratief dossier. Ook dergelijk verweer is niet ernstig. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker niet verder kwam dan op te merken dat Anarkali Honaryar een vertegenwoordiger is van de Hindoe en de Sikh, een invalide zus heeft en – naar wat hij hoorde – ooit les gaf. Op de vraag of zij in het parlement zetelt repliceerde verzoeker expliciet dit niet te weten (gehoor CGVS, p. 10). Dat het duidelijk zou zijn dat zich vertaalproblemen hebben voorgedaan, is eveneens een loutere bewering die verzoeker geenszins kan hardmaken. Het gehoorverslag geeft een precieze en gedetailleerde weergave van het interview en er kunnen geen aanwijzingen uit worden afgeleid dat er zich moeilijkheden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker noch zijn raadsman hebben overigens op enig ogenblik tijdens of na het interview een opmerking geformuleerd over mogelijke vertaal- of andere communicatiemoeilijkheden tijdens het gehoor. De vastgestelde anomalie is bovendien van dien aard dat ze niet kan verklaard worden door een verkeerde vertaling van de tolk.

Voorts stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers echtgenote niet verder komt dan het opsommen van haast alle districten behorend tot Nangarhar op de vraag waar in Afghanistan nog Hindoes en Sikhs wonen (gehoor CGVS echtgenote, p. 4). Hierbij wijst de commissaris-generaal er met reden op dat dit antwoord zeer verwonderlijk is gezien de Hindoes en Sikhs in Nangarhar geconcentreerd samenwonen in de provinciehoofdstad Jalalabad, de stad waar verzoeker en zijn echtgenote volgens hun verklaringen zouden hebben gewoond, alsook dat het moeilijk denkbaar is dat verzoekers echtgenote steeds in de Hindoe- en Sikhgemeenschap van Jalalabad zou hebben gewoond zonder enig idee te hebben van het bestaan van andere gemeenschappen in Afghanistan. Ook hier komt verzoeker niet verder dan het louter ontkennen van de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing, wat niet dienstig is om deze motivering te ontkrachten.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, zijn verder de nationale Hindoe- en Sikhvertegenwoordigers verzoeker onbekend en kon hij evenmin zeggen wie van deze gemeenschap in het parlement zetelt. Bovendien kon verzoeker niet verduidelijken waarom zijn familie, ondanks de moeilijke levensomstandigheden voor Sikh en Hindoe de laatste decennia in Afghanistan bleef wonen. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad wijst erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst en verblijf uit Jalalabad, Afghanistan en dienvolgens hem de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd dus niet louter op grond van drie onduidelijkheden geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen steeds deel te hebben uitgemaakt van de Sikh- en Hindoegemeenschap in Jalalabad. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat de vastgestelde onduidelijkheden geenszins werden weerlegd of opgeklaard. Waar verzoeker nog poneert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbij is gegaan aan de talrijke informatie over zijn gemeenschap die hij wel heeft kunnen geven, laat hij na in concreto te verduidelijken met welke informatie de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

2.7.2. Verzoeker betwist voorts dat hij te weinig informatie kon verstrekken over Jalalabad. Zo wijst hij er vooreerst op dat hij wel degelijk wist wie Hazrat Ali was en hij zeer veel informatie over de Moedjaheddin heeft gegeven. Betreffende de prijzen van voedingswaren, stelt verzoeker dat hij de prijzen opgaf die hij betaalde en hij wijst er hierbij op dat dezelfde goederen niet overal tegen dezelfde prijs worden verkocht. Voorts meent hij dat zijn echtgenote niet kan worden verweten dat zij haar gehoor in het Punjabi heeft afgelegd en niet in het Dari. Hij wijst erop dat zij Punjabi koos omdat dit haar moedertaal is en beweert dat zij evengoed haar gehoor in het Dari had kunnen afleggen. Voorts voert hij aan dat hij de aardbeving van 2006 noemde omdat deze ernstiger was en een grotere impact had op

het leven van de Afghanen en is hij van oordeel dat het gegeven dat hij niet de aardbeving van 2009 noemde niet kan aantonen dat hij niet recent in Jalalabad zou verbleven hebben. Tot slot stelt verzoeker dat zijn relaas plausibel is en in overeenstemming met algemeen gekende feiten. Hij benadrukt dat het algemeen geweten is dat Sikhs sterk gevisieerd worden door Taliban en dat zij niet veilig zijn in Afghanistan. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal bevindingen uit internationale (mensenrechten)rapporten, die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd.

Ook hier overtuigt verzoeker niet. Hij beperkt zich weerom tot het louter betwisten en omkeren van de motivering van de bestreden beslissing en het uiten van blote beweringen die niet door objectieve gegevens worden ondersteund. Dergelijk verweer is niet ernstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft zoals blijkt uit wat volgt.

Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker inderdaad wist wie Hazrat Ali is, doch de Raad kan na lezing van het administratief dossier niet anders dan vaststellen dat verzoekers kennis omtrent deze persoon zeer gering is. Hij wist over deze machtige krijgsheer niets meer te vertellen dan dat hij “een of andere commandant” is. (gehoor CGVS, p. 9). Aangezien verzoeker niet blijkt te weten dat deze persoon destijds de krijgsheer was die de stad Jalalabad in handen had en hij evenmin kon duiden wie de macht had over Jalalabad na de val van de Taliban (gehoor CGVS, p. 7), oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden dat dit de geloofwaardigheid van zijn afkomst uit en verblijf in Jalalabad verder op de helling zet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de loutere opmerking dat hij zeer veel informatie kon geven over de Moedjaheddin doch geenszins verduidelijkt over welke informatie hij het heeft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker slechts drie namen noemt, namelijk Gulbuddin, Rabbani en Ahmad Shah Massoud. Op de vraag tot welke partij Gulbuddin behoort, repliceert verzoeker uitdrukkelijk dit niet te weten. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt Moedjaheddin-partijen te noemen, moet verzoeker eveneens het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p. 10). In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het zeer bevreemdend en volstrekt ongeloofwaardig dat iemand, die beweert afkomstig te zijn uit Afghanistan, geen Moedjaheddin-partijen kan noemen. Zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, is ook de kennis van verzoekers echtgenote aangaande de Moedjaheddin zo goed als onbestaande. Deze ruim ontoereikende kennis wordt in onderhavig verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Rekening houdend met de grote invloed die de verschillende regimes hadden op de levensomstandigheden van een kleine religieuze gemeenschap in Afghanistan als deze waartoe verzoeker beweert te behoren, is ook de Raad van oordeel dat kennis van deze regimes tot de basiskennis van verzoeker en zijn echtgenote zou moeten behoren.

Ook verzoekers argument betreffende de prijzen van voedingsmiddelen is een blote bewering die op geen enkele manier wordt ondersteund door objectieve gegevens. Hij geeft overigens niet de minste verklaring voor de vaststelling dat hij weliswaar verklaarde dat hij taksen betaalde doch niet kan duiden aan wie hij die betaalde, noch voor het gegeven dat zijn echtgenote niet het minste besef van de waarde van het geld blijkt te hebben.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoekers echtgenote, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, geenszins wordt verweten haar gehoor in het Punjabi te hebben afgelegd. Deze vaststelling werd louter, als onderdeel van de gehele motivering, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bijkomend eigenaardig element opgeworpen. Dat verzoekers echtgenote haar gehoor evengoed in het Dari had kunnen afleggen is overigens opnieuw een blote bewering die verzoeker niet kan hardmaken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn echtgenote meermaals verklaarde dat ze slechts “een beetje” Dari spreekt (gehoor CGVS, p. 3 en vragenlijst DVZ, vraag 8). Uit deze antwoorden blijkt geenszins dat zij het Dari voldoende machtig is om een gehoor af te leggen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het gegeven dat hij de aardbeving van 2006 noemde en niet deze van 2009 op zich niet bewijst dat hij niet recent in Afghanistan heeft verbleven, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing moet gelezen worden als een geheel, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers niet louter op grond van deze vaststelling geoordeeld dat

de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Jalalabad wordt ondermijnd. Naast de hoger reeds aangehaalde tekortkomingen in verzoekers kennis, blijkt hij evenmin op de hoogte te zijn van tal van andere (recente) gebeurtenissen en incidenten. Zo wordt er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat (i) verzoeker geen duidelijk beeld kan schetsen van de oorzaak en het verloop van de protesten die in de stad plaatsvonden tegen de Amerikanen, (ii) hij onwetend blijkt te zijn omtrent de rellen die in 2005 dagenlang de stad teisterden, (iii) hij evenmin weet heeft van betogingen in Jalalabad die niet tegen de Amerikanen waren gericht, (iv) hij zich geen aanslagen op Talashi Chawk – een plein dichtbij verzoekers winkel waar recent meerdere aanslagen plaatsvonden – kan herinneren, (v) hij nog nooit gehoord heeft van Naim Stanazai, de burgemeester van de Jalalabad, (vi) hij niet één van de vier scholen kan noemen die in zijn wijk gesitueerd zijn en (vii) hij merkwaardig genoeg de laatste Afghaanse verkiezingen verkeerdelijk een of twee maand(en) na zijn vertrek uit Jalalabad situeert. Met de loutere opmerking dat de aardbeving van 2006 ernstiger was dan deze van 2009 biedt verzoeker geen verklaring voor zijn manifest gebrek aan kennis betreffende deze andere (recente) gebeurtenissen en incidenten. Deze onwetendheden, in samenhang met de overige in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen, laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers beweerde verblijf in Jalalabad en dienvolgens evenmin aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De loutere verwijzing naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van Sikhs in Afghanistan en het feit dat deze gemeenschap sterk gevisieerd wordt door de Taliban, doet geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De Raad wijst er te dezen op dat hij de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader onder ogen moet nemen, indien verzoekers relaas hem voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen in casu niet het geval is.

2.8. Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn reisweg en de documenten waarmee hij reisde, wordt in het verzoekschrift niet betwist, laat staan weerlegd zodat deze motivering integraal wordt beaamd en overgenomen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem bijgebrachte stukken niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden nationaliteit en afkomst uit Jalalabad, Afghanistan.

2.10. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, septembre 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelte bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij daarenboven geen documenten indient waaruit zijn nationaliteit blijkt maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een ‘gedeelte bewijslast’ kan

derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Jalalabad aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en de gemeenschap waartoe hij beweert te behoren, dat hij op de hoogte is van een aantal invloedrijke personen en de opeenvolgende machthebbers in zijn stad van herkomst, en dat hij de (vroegere en actuele) veiligheidssituatie in zijn regio kan toelichten. De Raad stelt vast dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld betrekking hebben op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Jalalabad moeten gekend zijn. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is verzoekers kennis van de Sikh- en Hindoegemeenschap in Jalalabad, van de (veiligheids)situatie in Jalalabad, van het dagelijkse leven in Afghanistan en van een aantal (recente) gebeurtenissen en incidenten echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn afkomst en hij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden. Daarenboven legt hij geen enkel overtuigend document neer waaruit kan blijken dat hij in Jalalabad of elders in Afghanistan verbleven heeft. Immers, verzoeker en zijn echtgenote leggen ter staving van hun identiteit en nationaliteit enkel kopieën neer van documenten die twintig jaar geleden werden opgemaakt. Gelet op de reeds jarendurende oorlogssituatie in Afghanistan waardoor vele Afghanen hun land of regio verlieten, verzoekers manifest gebrek aan kennis over zijn beweerde plaats en land van herkomst en zijn gebrek aan enig origineel en recent begin van bewijs van zijn identiteit en nationaliteit, maakt hij zijn nationaliteit en afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk en maakt hij het door eigen toedoen de asielinstanties onmogelijk om zijn nood aan bescherming correct in te schatten. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat hij niet tegemoetkomt aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.11. Ter terechtzitting legt verzoeker de volgende documenten neer: een CD-rom die betrekking heeft op de terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan van een leider/bekend persoon binnen de Sikh-gemeenschap; een kopie van een schrijven van de burgemeester van Behsood met vertaling, waarvan het origineel ter terechtzitting werd getoond; een brief van een lerares met vertaling; een huwelijksakte afgeleverd in Jalalabad; een schrijven van R.S. waaruit een gedwongen verkoop moet blijken van de woning en een kopie van de eerste bladzijde van het paspoort van zijn broer.

Wat de CD-rom betreft ziet de Raad niet op welke wijze deze de Afghaanse nationaliteit van verzoeker en zijn echtgenote zou kunnen aantonen. Wat de ingediende documenten betreft, met name de brief van de burgemeester en de lerares, de huwelijksakte en een schrijven van R.S., wijst de Raad erop dat

aan documenten die worden ingediend ter staving van een voorgehouden relaas en afkomst, slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend in de mate een coherent en geloofwaardig relaas, ook wat betreft de afkomst, wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker twee keer stelt dat hij getrouwd is in 1388 (DVZ stuk 12, verklaring nr. 15; CGVS stuk 4, p. 3) terwijl de huwelijksakte vermeldt “20-MAAG-1387 (as per afghan date)” en legt hij een document neer van een gedwongen verkoop, terwijl in zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote op geen enkel moment sprake is van een gedwongen verkoop. In de brief van de burgemeester is er alleen sprake van een “lopende zaak” en de lerares spreekt van problemen zonder dat ook maar kan afgeleid worden wat de “lopende zaak” of de problemen zouden zijn. Wat de kopie van het paspoort van verzoekers broer betreft wijst de Raad erop dat deze kopie op geen enkele wijze de verklaringen van verzoeker en zijn afkomst ondersteunt aangezien daaruit enkel de identiteitsgegevens van de drager van het paspoort kunnen worden afgeleid en de geldigheidsduur van het paspoort, niets meer en niets minder.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS